

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

№ 24663

гр. София, 17.07.2025 г.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 74 състав, в
закрито заседание на 17.07.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Младен Семов

като разглежда дело номер **4181** по описа за **2025** година докладвано от съдията,
и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 248 ГПК.

Образувано е по молба на М. Б., ЕГН [ЕГН], чрез адв.Т. с посочен съдебен адрес: [населено място], [улица], ет.1, кант.103 за изменение на Решение № 20075 от 11.06.2025г. по адм.д. № 4181 по описа на АССГ за 2025г.

Твърди се, че по делото са представени доказателства за заплащане претендираните в разноски в размер на 1500лв.и се иска съдът да ги уважи изцяло, като ги възложи на загубилата спора страна. С оглед евентуалното възражение за прекомерност се твърди, че делото е с материален интерес, приложение следва да намери нормата на чрл.8 ал.1 вр. чл.7 ал.2 от Наредба № 1/2004г. Излагат се и съображения относно фактическата и правна сложност на делото, т.е. налице е дело изискващо специална подготовка, познаване на нормативната база и набор от специфични нормативни актове в секторното законодателство.

Ответната страна изразява становище за неоснователност, като:

На първо място твърди, че делото не е такова с материален интерес. За да бъде такова, то материалният интерес следва да е определен или определяем от административните актове, а в случая се касае за за законосъобразността на решението с което е постановен отказ за отпускане на лична пенсия.

На второ място – твърди се, че делото не е с висока фактическа и правна сложност обосноваваща подобна претенция.

Административен съд София – град, Трето отделение, 74 състав, съобрази:

С Решение № 20075 от 11.06.2025г. по адм.д. № 4181 по описа на АССГ за 2025г., съдът е приел:
„Безспорно жалбоподателят е бил представляван от процесуален представител, упълномощен с надлежно пълномощно и представен по делото договор да правна защита и съдействие. В т.3 от договора е разписано изрично, че договореното възнаграждение ще бъде заплатено по банков път до 11.04.2025г. Заседанието по делото, в рамките на което адв.Т. е заявил, че поддържа претенцията за разноски е проведено на 02.06.2025г. В рамките на заседанието е представен и списък на разноските. Не са представени обаче доказателства за реалното им заплащане. Такива не са

представени в предоставеният допълнителен 5-дневен срок за писмени бележки.

В тази връзка претенцията като недоказана следва да се остави без уважение, респ. разноски не следва да се присъждат.

Успоредно с това следва да се отбележи, макар и без значение за изхода от частният облигационен спор за разноски:

С решение от 25 януари, 2024 г. по дело С-438/22, „Ем акаунт БГ“ ЕООД, ECLI:EU:C:2024:71, Съдът на ЕС постанови, че член 101, параграф 1 ДФЕС във връзка с член 4, параграф 3 ДЕС трябва да се тълкува в смисъл, че ако установи, че наредба, която определя минималните размери на адвокатските възнаграждения и на която е придаден задължителен характер с национална правна уредба, противоречи на посочения член 101, параграф 1, националният съд е длъжен да откаже да приложи тази национална правна уредба по отношение на страната, осъдена да заплати съдебните разноски за адвокатско възнаграждение, включително когато тази страна не е подписала никакъв договор за адвокатски услуги и адвокатско възнаграждение.

Успоредно с това, националният съд не следва да се счита обвързан от минимални размер на разноските, изчислени съобразно минимума по Наредба № 1/2004 г., предвид антиконкурентна същност на подзаконовия акт.

На база на изрично постановеното от СЕС, подобен автоматизъм не обосновава сам по себе си законосъобразност и основателност на една претенция за разноски. В този смисъл съдът следва да откаже да приложи съответните норми на Наредба № 1/2004 г.

Следвайки установените критерии за справедливост на възнаграждението през призмата на неговата фактическа и правна сложност, съдът приема, че делото не представлява предизвикателство обосноваващо подобен размер на възнаграждението.

По делото е проведено едно съдебно заседание, не са събирани допълнително доказателства извън наличните по преписката и в този смисъл делото не може да се приеме като такова с фактическа сложност. Конкретното основание за отмяна на акта е било предмет на анализ и произнасяне от страна на ВАС в редица решения. В тази връзка е налице съдебна практика предоставяща ориентир относно разрешаване на правният спор, поради което не може да се приеме, че делото разкрива и правна сложност обосноваваща подобен размер на възнаграждението. Какъв би следвало да бъде той обаче е въпрос който би възникнал едва при наличие на доказателства за реалното заплащане на разноските, каквито понастоящем не са представени.

Така формираното заключение в частта за разноските по никакъв начин не рефлектира върху отношенията между доверител и довереник и поетите помежду им договорни ангажменти. От друга страна обаче тяхната договореност се явява непротивопоставима на ответника предвид изложените съображения.“.

След като се запозна с наличните доказателства, съдът приема, че извода за липса на представена платежно нареждане за сумата от 1500 лв. адвокатско възнаграждение от страна на жалбоподателя спрямо неиният адвокат, следва да бъде ревизиран. Налице са доказателства за заплащане претендираното възнаграждение, същите за съвременно представени, респ. страна има право да иска ревизия на съдебната воля и такава се дължи.

Изменението на съдебният акт в частта за разноските е способ приложим при погрешно изчислен размер на разноските или несъобразено обстоятелство във връзка с претенцията на страната. При произнасяне изобщо по такава претенция приложим е института на допълване на съдебният акт. В конкретният казус причината за произнасяне от съда е именно несъобразено обстоятелство, респ. произнасяне се дължи. Конкретното не/произнасяне на съда е резултат именно от приетият факт, че не е представено своевременно списък на разноски, респ. –

непроизнасяйки се, съдът не уважава претенцията. В този смисъл института на изменение по чл. 248 ГПК следва да намери приложение. За разлика от института на допълване, който би бил приложим ако съдът изобщо не бе отчел наличието на претезия за разноски.

В този смисъл искането е редовно и допустимо.

Същевременно обаче съдът намира претендираното възнаграждение за прекомерно, в която връзка приложението намират изложените аргументи от практиката на СЕС с оглед недопустимото, под риск от нарушение на ПЕС, прилагане с автоматизъм на разпоредбите на Наредба № 1/2004. За да не бъде упреknат в липса на мотиви или в недопустима референция към своя акт, съдът ще ги потвори за трети път, а именно:

С решение от 25 януари, 2024 г. по дело С-438/22, „Ем акаунт БГ“ ЕООД, ECLI:EU:C:2024:71, Съдът на ЕС постанови, че член 101, параграф 1 ДФЕС във връзка с член 4, параграф 3 ДЕС трябва да се тълкува в смисъл, че ако установи, че наредба, която определя минималните размери на адвокатските възнаграждения и на която е придаден задължителен характер с национална правна уредба, противоречи на посочения член 101, параграф 1, националният съд е длъжен да откаже да приложи тази национална правна уредба по отношение на страната, осъдена да заплати съдебните разноски за адвокатско възнаграждение, включително когато тази страна не е подписала никакъв договор за адвокатски услуги и адвокатско възнаграждение.

Успоредно с това, националният съд не следва да се счита обвързан от минимални размер на разноските, изчислени съобразно минимума по Наредба № 1/2004 г., предвид антиконкурентна същност на подзаконовия акт.

На база на изрично постановеното от СЕС, подобен автоматизъм не обосновава сам по себе си законосъобразност и основателност на една претенция за разноски. В този смисъл съдът следва да откаже да приложи съответните норми на Наредба № 1/2004 г. И като следствие и ограничението на чл. 36 ал. 2 от ЗАдв. също е неприложимо.

Обосновавайки тази неприложимост съдът следва да извърши правоприлагане по аналогия, съобразно чл. 46 ЗНА, с оглед настъпилата непълнота в уредбата.

Следвайки установените критерии за справедливост на възнаграждението през призмата на неговата фактическа и правна сложност, съдът приема, че делото не представлява предизвикателство обосноваващо подобен размер на възнаграждението.

По делото е проведено едно съдебно заседание, не са събирани допълнително доказателства извън наличните по преписката и в този смисъл делото не може да се приеме като такова с фактическа сложност. Конкретното основание за отмяна на акта е било предмет на анализ и произнасяне от страна на ВАС в редица решения. В тази връзка е налице съдебна практика предоставяща ориентир относно разрешаване на правния спор, поради което не може да се приеме, че делото разкрива и правна сложност обосноваваща подобен размер на възнаграждението.

С оглед твърденията на молителката, съдът счита за нужно да изрази пълната липса на съмнения в професионализма на неяният процесуален представител и в правната му подготовка. Всъщност, в настоящото производство съдът няма право дори да анализи тези факти. От значение е наличието на надлежно осъществявано процесуално представителство и положителен изход от спора. В този смисъл безспорно и съгласно чл. 143 ал. 1 АПК на спечелилата страна се следва възнаграждение.

Като контратеза, Наредбата за заплащане на правната помощ представлява акт, скрепен с държавна санкция и внасящ стабилитет в отношенията, каквито бележи Наредба № 1/2004 не притежава, поради което и същата може да бъде ориентир относно стойността на определяне на адвокатското възнаграждение в хипотеза в която страната не е извела и посочила никакъв друг критерий за стойността на адвокатските услуги, извън материалният интерес на делото.

При преценка наличието на фактическа и правна сложност на спора съдът счита за необходимо да посочи и богатата съдебна практика на ВАС по идентични спорове. Дали същата ще бъде изоставена е отделен въпрос, напълно неотносим към извода за липсата на висока фактическа и правна сложност на делото с оглед наличието на ясен ориентир, какъвто практиката на ВАС понастоящем представлява.

Ето защо и в съответствие фактическата и правна сложност на и на основание чл. 24 изр. първо от Наредбата за заплащане на правната помощ, в полза на жалбоподателя следва да се присъди сумата от 250 лв.“.

С оглед гореизложеното и на основание чл. 248, ал. 1 ГПК вр. чл. 144 от АПК, Административен съд София-град, 74 състав,

О П Р Е Д Е Л И:

ИЗМЕНЯ Решение № 20075 от 11.06.2025г. по адм.д. № 4181 по описа на АССГ за 2025г. както следва:

ОСЪЖДА Националния осигурителен институт да заплати на М. Б., ЕГН [ЕГН] сумата от 250/двеста и петдесет/ лева, съдебно-деловодни разноски

Определението подлежи на обжалване пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

Препис от определението да се изпрати на страните.

Съдия: